

BENEDEK SZABOLCS

*A csatár és a kokott**

zállási onnantól fogva kereste az MTK mérkőzéseiről és különösen a Bieber Kristófról szóló írásokat. Sőt, amikor a New Yorkban a kezébe került a *Nemzeti Sport* című hetilap, olyat tett vele, amit addig soha: átlapozta. A többiek csodálkozva figyelték, hogy mi történhetett – ezek szerint a kollégát elbűvölte a futball? Rádásképpen jelentkezett a főszerkesztőnél, hogy riportot készítené az MTK újdonsült trénerével, a skót Robertsonnal, valamint az Angliából érkezett játékosal, Joseph Lane-nel. Mindkettejüktől azt remélték – olvasta Szállási a *Nemzeti Sport* legutóbbi számában –, hogy segítenek megnyerni a bajnokságot. Robertson ráadásul egy Magyarországon még szokatlan stílust akar meghonosítani: skót módra rövidpasszos, lassan építkező játékot játszat az MTK labdarúgóival.

– Aztán tud velük beszélni? – érdeklődött Miklós Andor. – Ért maga angolul?

– Valamicskét – ismerte be Szállási.

– S gondolja, hogy ez a valamicskét elég lesz egy riporthoz? A futball komoly ügy, kérem! Nem lehet hibázni, mert ha valamit elront, és téves dolog jelenik meg, a drukerek még aznap szétszedik a szerkesztőséget.

Hogy a futball komoly ügy lenne, ezzel nem is olyan sokkal korábban meg lehetett volna nevetetni Szállási Tituszt. Azóta a márciusi vasárnap délután óta azonban megváltozott a véleménye. Még mindig a dübörgő, morgó, ordító lelátó hatása alatt volt, és elég volt a levegőbe röplő kalapokra és sapkákra gondolnia ahhoz, hogy tudja: a futball igenis sokat számít. Amire ennyien odafigyelnek, amellet nem lehet szó nélkül elmenni. Mert igen, táncos revükbe és egyéb éjjeli szórakozóhelyekre is szép számmal járnak férfiak, csak hogy a kánkánt járó hölgyek lábairól a nappali világosságban nem beszélnek annyit, mint Schlosser Imrééről vagy éppenséggel Bieber Kristóféról.

– Föltételezem, hogy az MTK játékosai közül sem tud mindenki angolul.

– Mit akar ezzel mondani?

– Azt, hogy nyilván ez a Robertson, valamint az az angolai futballista valamilyen köztes módon értekezik a többiekkel. Vagy tolmács segítségével, vagy pedig esetleg úgy, hogy, teszem azt, németül beszélnek.

A főszerkesztő némi habozás után biccentett.

– Hát legyen. Csinálja meg azt a riportot az MTK-nál. Csak azt árulja el, kérem, hogy honnét ez a hirtelen támadt érdeklődés? Hiszen maga soha nem foglalkozott sporttal. Ennyire elbűvölte az az egyetlen mérkőzés? Pedig csupán azért küldtem ki magát, mert a többiek már kaptak aznapra valami munkát, és maga maradt szabadon.

Igen, a legkézenfekvőbb és legegyszerűbb volt azt mondani, hogy Szállási Tituszt rabul ejtette az MTK és a Ferencváros összecsapása. Legalábbis amikor kérdezték, ilyesfé-

* Részlet *A végrófnő* című regényből.

lét hozott föl magyarázat gyanánt. Bármennyire is gyöngé mérkőzés volt – mármint a szakemberek szerint, hiszen ő ezt nem tudta megítélni –, mégis volt benne valami megfoghatatlan és kimondhatatlanul vonzó. Ezt csak azok képesek megérteni, akik már a saját két szemükkel láttak futballmeccset. Egyre többen és többen vannak és lesznek ilyenek – elmékedett Szállási a Miksa utcai heverőjén fekve, miközben az utca másik oldalán a nyomdagépek sorra köpdösték ki magukból *Az Est* másnapi számának oldalait – nem csupán Budapesten, hanem vidéken is, ahol immáron szintén bajnokságok zajlanak mind-mind a fővárosi mintájára. S hát emlékezzünk csak pár hónappal korábbra, amikor a Ferencváros hazatért az angliai és németországi körútjáról, mekkora tömeg várta a Keleti pályaudvaron! A beszámolók szerint több tízezer ember, mégpedig úgy, hogy azok fölszólítás nélkül, teljesen önszántukból, vagyis a Ferencváros futballistái miatt voltak ott. Úgy nyüzsögtek, hemzsegték, mint amikor Kossuth vagy Rákóczi hamvait hozták haza. Ha, mondjuk, a trónörökös vagy maga a császár érkezne, akkor sem bizonyos, hogy toborzás nélkül összegyűlne ennyi lelkes alattvaló.

Saját magának ellenben képtelen volt hazudni Szállási Titusz.

Még onnét is, ahol állt, jó pár méterrel tőle pontosan látta Bieber Kristóf arcát, és ugyanazt a csillogást, a rajongást vélte rajta fölfedezni, ami az övében volt egykoron Tarnóczai Etelka jelenlétében. Azonnal tudta, hogy ez a fiatalember rab. A szerelem, de még inkább Etelkának a rabja. Éppen úgy, amiként ő is az volt éveken keresztül. Márpedig kevés nemesb cselekedet létezik annál, hogy megmentse, kirángassa belőle.

De miért is? Csupa emberségből, felebaráti érzésből? Vagy netán féltékenységből? Azért, mert Tarnóczai Etelka szíve és teste most éppen a Bieber Kristófé? Hiszen ez pusztán átmeneti állapot! Nincs messze az az idő, amikor másé lesz. Esetleg másoké.

Ám semmiképpen nem Szállási Tituszé.

– Mondd, kérlek, ki az a hölgy? – kérdezte álságosan Manno Miltiadésztól még ott, a Hungária körúti tribünön.

– Fogalmam sincs – válaszolta amaz. – De ahogy nézem, bizonyára a szeretője. Vagy mondjuk szebben: a szíve hölgye.

– Esetleg láttad már őket korábban is?

Manno Miltiadész megcsóválta a fejét.

– Nem. De megmondom őszintén, hogy ennek mindössze az az oka, hogy nem foglalkoztam vele. Am különösebben nem vagyok meglepődve. A hölgyek mostanában a futballistákért rajonganak. Azt gondolják, hogy övék a jövő. S bizonyára igazuk is van: Schlosser Imre vagy éppen ez a kis Bieber mostanra zsebre vágta népszerűség terén Ady Endrét. Egyébként, ahogy nézem, ez a kokott jó pár évvel idősebb a mi Kristó-funknál.

Így mondta: kokott. Mintha tudomása volna Tarnóczai Etelka múltjáról. Szállási Tituszban mindenesetre sokáig visszhangzott a szó. Odahaza, a Miksa utcában hangosan ki is mondta néhányszor.

Szerda délelőtt ment ki a vadonatúj stadionba. Ezúttal nem sütött a nap, az eső csöndesen szemetelt, amitől buja fűszag terjengett, bódítóan összekeveredvén a lelátó még friss faillatával. Szállási Titusz a pálya szélén toporgott, és csak ekkor ötlött belé, hogy mit vállalt. Hiszen a játékosok nevét se tudja, és most nincs itt Manno Miltiadész, aki akár ezekről, akár a szakkifejezésekről fölvilágosíthatná...

Tiszta örültség – zsörtölődött magában –, és ráadásul megint Tarnóczai Etelka miatt!

Ezúttal nyoma se volt annak, hogy itt hétvégenként több tízezer ember szorong a lelátón. Ha az eső nem szemerklét volna, a zöldellő fű, a tribün deszkáinak illata és az, hogy ide még a város zaja se szűrődött be, olyan idillivé varázsolta volna az üres stadiont, mint amikor vasárnap a Hűvösvölgyben kirándul az ember. Egyetlen szemét, egy elejtett papírfecni vagy elszórt tökmaghéj nem volt sehol, mindenütt tisztaság és pedáns rend uralkodott. Szállási Titusz nekidőlt a pályát a lelátótól elválasztó korlátnak, és arra gondolt, hogy tényleg, milyen jó futballistának lenni: hétközben nyugodtan, békés körülmények között készülhet a hétvégi föllépésre, ahol aztán nem száz ember tapsol neki, mint a színházakban, hanem legalább tízezer, akik hajlandók még a pályaudvarra is kimenni miatta. Nem csoda, hogy Tarnóczai Etelkára lelkesítően hatott ez a miliő.

Bosszúsan legyintett, mintha el akarná hessegetni a gondolatot. Megigazította a kapuját, mert föltámadt a szél, és most épp arcába verte az erősödő esőt. Azon kezdett el morfondírozni, hogy talán rosszkor jött. Lehet, hogy ilyen időben otthon maradnak a futballisták? Bosszankodott, amiért ennyire kevés a tudása, és mégis labdarúgással kapcsolatos riportra vállalkozik. Igen, amiatt a nő miatt. Miközben még avval sincs tisztában, hogy eső esetén például rendeznek-e mérkőzéseket.

Már nemcsak szemerklét, hanem szinte szakadt, amikor egy ballonkabátos alak tűnt föl a stadion túlsó végén, és határozott léptekkel elindult a szemközti épület irányába. Szállási Titusz ekkor döbrent rá, hogy bizonyára rossz helyen várakozik: amott az az öltöző lehet, valamint talán ott vannak az irodák is, ahol a skót edző tartózkodik. Néhány pillanatig habozott, hogy vajon rá lehet-e lépni a fűre, majd miután úgy döntött, hogy a szükség törvényt bont, és különben is, másként nem érné utol a ballonkabátost, a felezővonal mellett lépkedve átvágott a pályán. Bármennyire sietett, amannak jóval hosszabb lábai voltak, így aztán éppen hogy el bírta kapni az épület bejárata előtt.

– Kérem, egy pillanatra!

A ballonkabátos megállt, és feléje fordult. Most derült csak ki, milyen szépen megtermett, hórihorgas alak. Közben meg roppant fiatalnak látszott, mintha most esett volna ki az iskolapadból.

– Ne haragudjék, hogy föltartom! Szállási Titusz vagyok *Az Est* című laptól.

– Knapp Miksa – mondta a ballonkabátos, és nyújtotta a kezét. Barátságosan mosolygott, ám olyan erős volt a szorítása, Szállási attól tartott, hogy menten eltöri az ujjait.

– Mondja, kérem, mikor kezdődik itt a tréning?

– Ma nincs tréning.

– Hogyhogy nincs?

– Nem lesz a hétvégén mérkőzés, ezért a héten kevesebbet tréningezünk. Én is csak beugrom valamiért az irodába. Hivatalos ügyek.

– Nem lesz a hétvégén mérkőzés? – Szállási Titusz komolyan elcsodálkozott. Az elmúlt két hétben, amióta közelebbi kapcsolatba került a labdarúgással, és komolyan igyekezett benne képezni magát, abban a meggyőződésben élt, hogy Budapesten nem telhet el vasárnap futballmeccs nélkül.

Knapp Miksa nevetett:

– Valójában lesz. Csak nem mindenkinek. Nekem például nem. Vasárnap a nemzeti válogatott játszik.

– A nemzeti válogatott?

– Igen. A Német Birodalom ellen.

Szállásira ez többé-kevésbé újdonságként hatott. Na persze. Hát létezik nemzeti válogatott is. Például annak idején Manno Miltiadész is benne volt. Arra viszont nem számított, hogy megzavarja tervezett köreit.

– Hol játszanak? Itt?

– Nem, hanem az Üllői úton. Vasárnap. Nagyon komolyan készülnek rá, mert ez az idei első válogatott mérkőzés, és pár hét múlva mennek az olimpiára.

– Maga is ott lesz?

– Hol? Az olimpián vagy az Üllői úton?

– Mindkettőn.

Knapp Miksa megint nevetett:

– Nem, dehogyl! Jó lenne, ám én egyelőre annak is örülök, ha itt, az MTK-ban védhetek. Ugyanis – magyarázta, ráérezvén a hírlapíró tájékozatlanságára – kapus vagyok. Mint a Domonkos Laci, aki nemcsak az MTK-nak, hanem a válogatottnak is a kapusa. Szerencsére – és ezt már olyan hangsúllyal mondta, mint aki riporter kérdéseire felel – nagyon sokat tanulhatok tőle, jó viszonyban vagyunk, és tudom azt is, hogy az idő nekem dolgozik, úgyhogy egyszer talán én léphetek a helyére. Persze addig nagyon sokat kell fejlődnöm és tréningeznem.

Szállásinak az villant át az agyán, hogy nem kellett-e volna ezt fölírnia. Ugyanakkor lassacskán kezdett benne összeállni néhány dolog.

– Azért nincs tehát ma tréning, mert a játékosok egy része a nemzeti válogatott mérkőzésére készül...

– Pontosan – bólogatott Knapp. – Nincs is más a címeres csapatban, csak a mieink meg a fradisták.

– A fradisták – ismételte Szállási Titusz, mire a fiatalember atyai mosollyal ezt is megmagyarázta:

– A Ferencváros játékosai.

– Na és maguk közül ki van ott?

– Sok mindenki. A legjobbaink.

– Például az izé... a Bieber?

Szállási Titusz olyan gyorsan ejtette ki a nevet, mintha attól tartott volna, hogy rajtakapják valamin.

– Ő is. De hogy játszik-e vasárnap, az korántsem biztos. Neki ugyanaz a posztja, mint a Schlossernek. Volt már, amikor ennek ellenére egyszerre játszottak, egymás mellett, de valahogy nem volt az igazi. Zavarták egymást, és a többiek se tudták mindig eldönteni, hogy melyiknek passzoljanak. Majd a szövetségi kapitány kitalálja, mi legyen.

Szállási Titusz nem akarta megkérdezni, mi az, hogy szövetségi kapitány.

A riportot sem csinálta meg. Pedig Robertson, a skót tréner, mint Knapp Miksa említette, akkor éppen tényleg a Hungária körúti irodában tartózkodott. S könnyen lehet, hogy Lane, az angol játékos is vele volt, elvégre őket nem érintette a válogatott mérkőzés. Bieber Kristóf ellenben az Üllői úton edzett a nemzeti csapat többi tagjával, és eme tény fényében Szállási kénytelen volt magának bevallani, hogy így már nem is érzi annyira sürgősnek cikket írni a bajnoki címre áhító MTK-ról.

Miklós Andornak pedig azt mondta, hogy ezen a héten mégse aktuális a dolog, a futballisták többsége ugyanis a nemzeti csapat föllépésére készül.

– S maga erről nem tudott? – érdeklődött a főszerkesztő összevont szemöldökkel.

Szállási Titusz makogott valamit, miközben biztos lehetett abban, hogy rövidre sikeredett sportújságírói karrierje máris véget ért. Azt még megpendítette ugyan, hogy szívesen írna tudósítást a Magyarország és a Német Birodalom közötti válogatott mérkőzésről, Miklós Andor azonban határozottan megrázta a fejét:

– Már kiadtam a feladatot másnak. Olyannak, aki profi. Privátilag természetesen elmehet rá.

Szállási elengedte a füle mellett a fitymáló megjegyzéseket, és úgy döntött, hogy hallgat kenyéradó gazdája javaslatára: egyszerű látogatóként fogja megnézni Magyarország és a Német Birodalom összecsapását.

Előtte, a Miksa utcai albérletben hosszan átkozta magát, amiért ilyesmire vetemedik, és hogy még mindig képtelen megszabadulni Tarnóczai Etelkától. Mielőtt lement volna a New Yorkba ebédelni, meg is fogadta, hogy csak azért se megy ki az Üllői útra. Egyszerűen élvezni fogja a rászakadt szabadnapot. Sétál a városban, nézelődik, kikocsikázik a Margitszigetre, esetleg meglátogatja a Zsigmond utcában Molnár Ferencet... közben pedig, mielőtt a konflis fölmenne a Margit hídra, vethetne egy pillantást a Személynök utcára, úgylis régen járt már arrafelé.

Dühös elkeseredettséggel rázta loboncos, kese üstökét.

A New Yorkban megint belebotlott Manno Miltiadészba.

– Szervusz, kérlek! Hát te idehaza vagy?

Amaz elcsodálkozott.

– Hol lennék?

– Az olimpián.

– Ó, hát az még nem kezdődött el! Van még addig pár hét. Minden nap keményen tréningezünk, viszont mára kis pihenőt iktattunk be. Megyek az Üllői útra, a nemzeti futballválogatott meccsére. Te nem jössz esetleg?

Szállási Titusz nyelt egyet.

– Magyarország és a Német Birodalom?

– Látom, nagyon tájékozott vagy. Menjünk esetleg együtt?

Észre se vette, miként, de már ki is csúszott Szállásiból:

– Menjünk!

– Pompás! Gyere, ebédeljünk, utána lassacskán indulhatunk is.

Szállási Titusz verve volt. Rádásul fogoly. Ám így legalább ráfoghatta Manno Miltiadészra, hogy ő tehet mindenről.

Ebéd közben megkérdezte tőle, nagyon ügyelvén arra, nehogy megremegjen a hangja:

– Mondd, kérlek, a Bieber játszani fog?

Manno Miltiadész megtörölte a száját:

– Úgy tudom, hogy igen. Nem az eredeti posztján, mivel azon a Schlosser játszik, de azt mondta a Herczog, hogy ma is meg fogja találni a Bieber számára legalkalmasabb feladatot.

– Bocsáss meg, kérlek, ki mondta ezt?

– Herczog Ede. Tudod, a szövetségi kapitány.

Ahogy Knapp Miksától, úgy Manno Miltiadésztól sem tudakolta meg Szállási Titusz, hogy az micsoda, de immáron derengeni kezdett benne, hogy olyasféle lehet, mint a tréner.

Amint kiléptek a kávéházból, Szállási elkezdte a konfliktusokat mérleget mérni, melyiket intse közelebb, ám Manno Miltiadész azt javasolta, menjenek inkább gyalog, hiszen olyan szép az idő, és különben is, ebéd után kell egy kis testmozgás. Szállási örömmel beleegyezett, elvégre amúgy is sétára készült, és hát az se mellékes, hogy útközben akár még meg is gondolhatja magát, és a végén mégse megy be a stadionba. Hamarosan kiderült azonban, hogy egészen mást értenek a sétán: Manno Miltiadész akkora tempóban vágott neki a Kerepesi útnak, hogy mire elértek a Köztemető utca sarkához, Szállási Titusz a szó szoros értelmében lihegett, és a hátán, a zakó alatt csurgott a veríték. Pedig még hátra volt az Orczy út, majd az Elnök utca, végül onnét kifordulva, a Táncsics utcához érve megpillantották a ferencvárosi futballpályát.

Manno Miltiadész olyan áhítatos mosollyal mutatta, mintha legalábbis az ő érdeme volna, hogy ott áll:

– Ugye, milyen szép?

Szállási Titusz csupán bólogatni tudott, közben kapkodta a levegőt, és hálás volt a rövid megállóért. Egyébiránt első látásra nem sok különbséget velt fölfedezni a Hungária körüti stadionhoz képest.

Csak ekkor vette észre, hogy nincsenek egyedül, sőt máris hatalmas és egyre növekvő tömeg tart a tribünök felé.

– Neked hová szól a jegyed?

Szállási meglepődött. Idáig meg se fordult a fejében, hogy egy futballmeccsre jegyet kéne venni. A legutóbbira riportként ment, ezért nem is volt rá szüksége, de persze – jutott aztán az eszébe – nyilvánvaló, hogy ahogyan egy színházért, úgy az ilyesmiért is fizetni kell.

– Kérlek, én most fogom megvenni...

Manno Miltiadész megcsóválta a fejét.

– Bajosan, mert már minden belépő elkelt. Tele lesz a lelátó. – Ám mielőtt Szállási Titusz azt gondolhatta volna, hogy mégis megússza a dolgot, Manno Miltiadész karon fogta, és húzta magával a stadion felé. – Semmi baj. Engem itt ismernek. Majd bejössz velem.

Szállási rövidesen megtapasztalta, hogy egy bajnok előtt minden kapu kinyílik.

Sokkal többen voltak, mint két héttel korábban a Hungária körúton. Sokkal többen és sokkal hangosabban. Zengett és recsegett-ropogott a lelátó a színes sokaság alatt. Manno Miltiadész megpróbálta a tömeget túlordítva Szállási Titusznak elmesélni, hogy ez a pálya is új, tavaly februárban adták át, és akkor is, ahogyan a legutóbbi stadionavatón, az MTK és a Ferencváros játszott egymással, és a házigazdák 2:1 arányban győztek. Az MTK egyetlen gólját Bieber Kristóf rúgta. Ott kezdődött az igazi karrierje, onnantól fogva tartják számon. Egyébként pedig – mondta Manno Miltiadész – ő a maga részéről nagyon kíváncsi arra, hogy milyen játéktípust fog ma mutatni a nemzeti válogatott, amely kizárólag a Ferencváros és az MTK futballistáiból tevődik össze. A Ferencváros ugyanis a hagyományos angol módot játssza: a hátul megszerzett labdát vilámgyorsan előrevágják, és úgy rohamoznak, az MTK ellenben a skót edző tanítása szerint lassan, szisztematikusan haladva építkezik.

A piros dresszbe öltözött magyarok a kilencedik percben Schlosser révén szereztek vezetést. Nem sokáig örülhettek azonban a drukkerok: onnantól fogva mindenki általános elképedésére a birodalmi színekben (fekete-fehér-vörös) pompázó németek uralták

a pályát. Olyannyira, hogy alig öt perccel Schlosser gólja után már vezettek, sőt még az első féldőben rúgtak másik kettőt, és a tétován vergődő magyarok számára valóságos megváltást jelentett a szünetet jelző bírói sípszó.

A tribün némán és döbbenet hallgatott. De ez afféle háborzongató csönd volt. Szállási Titusz még soha nem tapasztalt olyat, amikor huszonötézer ember egyszerre hallgat. Tátott szájjal bámulta az újabb csodát.

Nem tudni, miket mondhatott az öltözőben Herczog Ede szövetségi kapitány, mindezt a második féldőre megfordult a játék képe. Mintha egy egészen másik magyar csapat jött volna ki. Schlosser hátrébb húzódott, átadva a teret az első féldőben csak lézengő és a helyét kereső Biebernek, aki most végre az eredeti posztján játszhatott, és meg is hálálta a bizalmat: az ő három góljával sikerült egyenlíteni.

– Nézzé csak! – mutatta a harmadik gól után Manno Miltiadész. – Megint ott van az a hölgy.

S valóban, Szállási Titusz is láthatta, amint – ahogyan két hete a Hungária körúton – Bieber Kristóf ismét meghajol, pukedlizik a dísztribün előtt, ahonnét Tarnóczai Etelka integet feléje.

– Közben megtudtam, ki az – folytatta Manno Miltiadész. – Képzeld csak, tényleg szeretője! Pedig a nő sokkal idősebb nála. Ezek a modern erkölcsök! S épp egy sportolónál...

Szállási gyorsan elfordította a fejét.

A Magyarország és a Német Birodalom közötti labdarúgó mérkőzés 4:4-gyel ért véget, amit mindenki keserű meglepetésként élt meg, lévén, hogy az előző összecsapáson, decemberben, Münchenben a magyarok könnyűszerrel, 4:1 arányban diadalmaszkodtak. Ezúttal viszont annak is örülni kellett, hogy a végén sikerült elcsípni a döntetlent. Nem kis részben Bieber Kristófnak köszönhetően. Akinek a nevét percek alatt skandalizálta a közönség, másnap pedig tele voltak vele a lapok. A *Nemzeti Sport* már egyenesen azt a kérdést feszegette, miszerint vajon Schlosser Imre tényleg immáron a múlt, és a jövőt az a Bieber Kristóf jelenti, aki, íme, egymaga megmentette a nemzeti válogatottat attól a blamáztól, hogy hazai pályán vereséget szenvedjen a németektől. A probléma ezennel megoldódott – szögezte le a *Nemzeti Sport* névtelenségbe burkolózó cikkírója –: az Üllői úti mérkőzés bebizonyította, hogy nem Biebernek kell megkeresni a helyét a válogatottban, hanem Schlossernak. Ha pedig ez nem sikerül, akkor Schlossertől fájó szívvel búcsút kell venni, a magyar futballnak ugyanis előre kell tekintenie.

A következő hetek úgy teltek Szállási Titusz számára, akár valami rémálom. Bárhol lapozott föl egy újságot, folyton Bieber Kristófból botlott. Mindennek tetejében a következő szerkesztőségi ülésen Miklós Andor közölte, hogy haladni kell a korrallal és az igényekkel: amennyiben a futball, illetve a testkultúra ekkora érdeklődést kelt, az eddig alkalmanként megjelenő sportcikkeket állandóvá kell tenni, és sportrovatot kell nyitni az ilyen témájú írásoknak. Ami azzal jár, hogy ezt a rovatot napról napra meg kell tartalommal tölteni. Ő mint főszerkesztő kérdezi tehát a tisztelt kollégákat, ki szeretne a jövőben a sportrovatot munkatársárá lenni.

Többen föltették a kezüket. Szállási Titusz nem. Pont akkorra lett súlyos telítettségi érzete Bieber Kristóffal kapcsolatban. Annyi rajongó beszámolót, tárcát, sőt verset és novellát olvasott róla (mi több, *Az Est* grafikusa, Pólya Tibor külön rajzsortozatot szen-

telt az új Herkulesnek), hogy rosszul érezte tőlük magát. A végső lökést az a *Friss Újság*ban megjelent rövidke riport adta, amelyben Budapest ifjú csillaga kijelentette, hogy szárnyalását nemcsak az alapos trenírozásnak köszönheti, hanem annak is, hogy hivatásán kívül a privat életben is sikeres, hiszen olyan háttérrel mondhat a magáénak, amelyet nagyon kevesen.

Szállási előtt azonnal fölsejlett a Személynök utcai lakás, Etelkával, továbbá Jolánkával, a cselédlánnyal, valamint a tót szakácsnővel. Na meg a nappalival, a hatalmas könyves szekrénnel és a hálószobával, amely élete legmámorítóbb napjaiban Tarnóczai Etelkával közös szerelmi fészükük volt. Most, úgy tűnik, Bieber Kristóf üldögél benne.

Miklós Andor olyasmiről is beszélt, hogy gondoskodni kell arról is, hogy a futballmérkőzéseken ezentúl fényképész is legyen, hiszen egyes osztrák és német lapok fotográfákat is szoktak közölni a sporteseményekről. De ezt Szállási Titusz már alig-alig hallotta meg: szédülni kezdett, és megfájdult a feje.

Mindezek után végképp fogalma se volt arról, hogy mit keres a Keleti pályaudvaron, éppen akkor, amikor a magyar nemzeti labdarúgó-válogatott vonatra száll, hogy elutazzon Stockholmba, az olimpiára.

Az esemény időpontját szinte véletlenül tudta meg az egyik kollégájától, aki természetesen ugyancsak ott volt fényképpéssel az oldalán. Indulás előtt, a peronon egymás mellé állították a nemzeti csapat díszegyenruhába öltözött tagjait, majd villant a magnézium, és elkészült a fotó, amely másnap *Az Est* sportrovatának vezető hírét fogja illusztrálni. Középen mosolygó arccal, önbizalommal telve az ifjú Bieber, nem messze tőle Schlosser Imre, kicsit durcásan, összeszorított ajkakkal.

Szállási Titusz hátrébb húzódott, nem akarta, hogy a kollégák észrevegyék. A pályaudvar központi csarnoka telis-tele volt nem csupán férfiakkal, hanem nőkkel is, a cselédlányoktól kezdve a legszebb kosztümbe öltözött úrhölgyekig, és úgy lobogtatták keszkenőiket, ahogyan a tavaszi szél himbálja a rét tarkabarka virágait. Pedig a labdarúgó-válogatott nem szerepelt ezen a tavaszon fényesen: a németek elleni mérkőzést követően megint csak egy soványka döntetlent tudtak kicsikarni Bécsben. A magyarok gólját természetesen Bieber Kristóf szerezte, és sokáig úgy volt, hogy meglesz a győzelem, ám a végén, három perccel a bejezés előtt az osztrákok egyenlítették. Mégis – morfondírozott Szállási Titusz, miközben az örömtias, harsogó tömeget figyelte – olybá tűnik, hogy egy futballista mindig, minden körülmények között népszerű, nem úgy, mint a színész, akinek egy gyöngébb alakítás után vért kell izzadnia azért, hogy visszanyerje a közönség és a kritikusok kegyét. Akármerre forgatta a fejét, Szállási mindenütt embereket látott, akik mind azért jöttek ide, hogy ha csak egy pillantásra is, de láthassák elutazás előtt a csapatot. Az is lehet, hogy többen voltak, mint pár nappal korábban, ama vérvörös csütörtökön, amikor a külvárosok népe beáramlott a Parlament elé, és aminek nyomait Pest-szerte még most is fölszedett utcakövek és betört kirakatok őrzik. Mert igen, nagyon fontos a választójog, de lám, az is lényeges, hogy a nemzeti válogatott jól szerepeljen az olimpián. Ráadásul az utóbbi tényleg megvalósítja a demokráciát: összekovácsolja a különféle társadalmi státusban levőket, lévén, hogy a tisztviselő, a kereskedő és a bankár ugyanolyan lelkesedéssel integet a várócsarnokból kifelé tartó vasúti szerelvénynek, mint a katona, a rendőr vagy éppen a kültelki munkás, aki néhány napja villamosokat borogatott a halálos áldozatokkal járó tüntetésen.

Ilyesmin morfondírozott Szállási Titusz, amikor ott termett előtte Tarnóczai Etelka.

Több mint egy év telt el azóta, hogy azon a kora tavaszi vasárnap délutánon elküldte őt a Személynök utcából, ám olybá tetszett, hogy számára visszafelé forgott az idő kereke: szép volt, tüneményesen szép, arca kisimult, bőre csillogott, tekintete ragyogott, és olyan méltósággal járt, amire csak vérbeli delnők képesek. Egészen váratlanul történt. Miután a vonat kipöfögött az állomásról, Szállási Titusz leászott arról a lámpaoszlopról, amelybe kapaszkodva figyelte a tömeget, és azt látta, hogy egyszeriben Tarnóczai Etelka áll előtte. Nyomban elsápadt, és hosszú pillanatokig meg se bírta szólalni, csupán az ajkai mozogtak anélkül, hogy egyetlen hang kijött volna a száján. Már majdnem elmentek egymás mellett szóttanul, amikor Szállási végre megemelte a kalapját, és ki tudta nyögni:

– Kezét csókolom.

– Jó napot – mondta Tarnóczai Etelka, orcáján változatlanul ragyogó mosollyal. Épp csak ráemelte a tekintetét, enyhén biccentett feléje, majd továbblépdelt. Amerre ment, a tömeg szétnyílt előtte. Elvégre mindenki tudta, hogy ez itt a Bieber Kristóf szíve hölgye.

BENEDEK SZABOLCS (1973) Budapesten él. Az *Eső* című irodalmi folyóirat egyik szerkesztője.